

2. TĒMA 4. – 10. OKTOBRIS

MŪSU TICĪBAS PILNVEIDOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:2, 3; 1. Pēt. 1:6, 7; Fil. 3:12-15; Jēk. 1:19-21; Lūk. 17:5, 6; Lūk. 12:16-21.

ATMIŅAS PANTS:

„Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr. 12:2)

Rāds zobārsts skaidroja, kāpēc viņa kronīši vienmēr ir nevainojami. „Atšķirībā no citiem zobārstiem,” viņš teica, „man nekad nav bijušas problēmas ar kronīšiem, kas nāk atpakaļ no laboratorijas. Ja es viņiem aizsūtu nevainojamu darbu, viņi atsūta man nevainojamus kronīšus.” Šis zobārsts neuztraucas par galarezultātu. Viņš pievēršas savai lomai procesa sākumposmā. Līdzīgi arī mums kā kristiešiem nav jānodarbojas ar jautājumu, vai mūsu raksturi beigās būs pietiekami labi. Tas ir Dieva darbs. Mūsu loma ir cīnīties „labo ticības cīņū” (1. Tim. 6:12), turot savas acis pievērstas Jēzum, „mūsu ticības autoram un pilnveidotājam”. Šāda ticība Kristum dara Viņu spējīgu darboties mūsos, „pēc savas labās gribas” rosinot „gan [mūsu] gribēšanu, gan darbošanos” (Fil. 2:13) un pabeidzot labo darbu, ko Viņš mūsos ir iesācis (Fil. 1:6). Bez ticības tu vari justies sakauts, pat pirms vēl sāk, jo pievērsies drīzāk sev, nevis Viņam.

Kā Jēzus saka: „Dieva darbs ir tas, ka jūs ticat uz to, ko Viņš ir sūtījis.” (Jāņa 6:29) Jēkabs, kā mēs redzēsim, palīdz mums saprast šo svarīgo garīgo patiesību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. oktobrī!

Ilgstoša ticība

Izlasi Jēk. 1:2. 3; 1. Pēt. 1:6, 7; 4:12, 13! Kāda ir vispārējā attieksme gan no Jēkaba, gan Pētera puses attiecībā uz pārbaudījumiem? Kādu attieksmi no mums sagaida attiecībā uz šo neticamo Bībeles priekšrakstu? _____

Nevienam nepatīk ciešanas. Mēs gandrīz vienmēr no tām izvairāmies, ja vien varam. Grieķu vārds, kas izmantots 3. pantā un tulkots kā „ticības pārbaudīšana”, ir „dokimion”. Tas attiecas uz procesu, kurā tiek pierādīts kaut kā īstums. Pēteris salīdzina šo ticības pārbaudīšanu ar zelta šķīstīšanas procesu ugunī. Lai gan šāda pārbaudīšana var būt nepatīkama, Dievs sagaida veiksmīgu iznākumu. Pārbaudījumiem nevajadzētu mums atņemt drosmi. Jo, ja mēs paliekam uzticīgi, mēs būsim „kā zelts” (Īj. 23:10, salīdzini ar Sakāmv. 17:3).

Tāpēc mums ir jāpriecājas, kad nāk pārbaudījumi, īpaši mūsu ticībai, jo Jēzus saka: „Priecājieties un gavilējiet – jūsu alga ir liela debesīs.” (Mat. 5:12) Pārbaudījumi ļauj mums arī vairāk novērtēt, ko Kristus ir izcietis mūsu dēļ. Kā norāda 1. Pēt. 4:13, tie dara mūs spējīgus dalīties Kristus ciešanās.

Īsāk sakot, mums ir jāskatās pāri katram pārbaudījumam un jāierauga rezultāts, ko Dievs vēlas panākt. Te nonāk ticība. Mums ir jātic mīlošam Tēvam, jāpaļaujas uz Viņa gudrību un jārikojas, pamatojoties uz Viņa Vārdu. Mēs varam droši uzticēt savu nākotni Viņam (sk. Rom. 8:28). Tikai ticībā, iepazīstot savā dzīvē Dieva mīlestību un dzīvojot šīs mīlestības gaismā, mēs varēsim būt priecīgi pārbaudījumos.

Jēk. 1:3 galējais mūsu ticības pārbaudīšanas mērķis ir „pacietība”. Grieķu vārdu „hypomonē” var tulkot arī kā „izturība” vai „neatlaidība”. „Hypomonē” attiecas uz to, kas iztur ilgāk par visu citu, jo tas balstās uzticīgā pārliecībā par Dieva pēdējo atbrīvošanu (sk. Lūk. 21:19).

Viena lieta ir palikt uzticīgiem Dievam pārbaudījumu laikā, tas ir, nezaudēt ticību, bet pieķerties Kungam pat visgrūtākajos laikos. Bet mums ir teikts, lai mēs "uzņemam ar vislielāko prieku" savus pārbaudījumus. Vai tas nav par daudz prasīts? Galu galā, reizēm var būt grūti vienkārši palikt uzticīgiem pārbaudījumos, bet kā ir ar priecāšanos tajos? Tomēr tieši tas mums ir teikts. Kā tad mēs varam iemācīties priecāties, ja nemaz tā nejūtamies? _____

Pilnība

Izlasi Jēk. 1:2-4! Ievēro secību: ticība, pārbaudījums, pacietība, pilnība. Jēkabs iesāk ar ticību, jo tas ir pamats jebkurai patiesai kristieša pieredzei. Pēc tam viņš saka, ka mums ir vajadzīgi pārbaudījumi, lai pārbaudītu mūsu ticības īstumu. Visbeidzot Jēkabs apliecina, ka pārbaudījumi var iemācīt mums izturību, tā ka mēs beigās netiksim pārsteigti un sakauti. Dieva mērķis mūsu dzīvei ir „pilnīgi un nevainojami, bez jebkāda trūkuma” (Jēk. 1:4). Valoda nevar būt vēl cēlāka. Vārds „pilnīgs” (teleios) nozīmē garīgu briedumu, bet „nevainojams” (holokleros) attiecas uz pilnību visos veidos. Patiešām, mēs varam daudz vairāk pieaugt Kungā, ja mēs mirstam sev un ļaujam Viņam strādāt mūsos, „pēc savas labās gribas” rosinot „gan [mūsu] gribēšanu, gan darbošanos” (Fil. 2:13).

Izlasi Ef. 4:13 un Fil. 3:12-15! Kādu attieksmi pret „pilnību” kristieši ir iedrošināti ieņemt? _____

Līdzīgi Pāvilam, Kristus sekotāji nekad nebūs apmierināti ar nepilnībām, atdarinot savā dzīvē Kunga nesavtīgo, uzpurīgo mīlestību. Bet mēs nekad nejutīsīmes tā, it kā būtu „jau sasnieguši” vai „jau pilnīgi”.

Ievēro arī, ka pantos uzsvars ir uz nākotni. Pāvils norāda uz to, kas viņam ir apsolīts Dievā caur ticību Jēzum. Kristīgajā dzīvē nekad nepienāks laiks, kad mēs varēsīm teikt: „Es esmu galā”, vismaz runājot par raksturu. Vai esi ievērojis, ka tie, kas saka, ka viņi ir „galā”, parasti ir nepatīkami un paštaisni cilvēki. Mēs esam kā mākslas darbs. Mūs arvien var uzlabot, un Dievs tieši to apsola darīt, kamēr vien mēs turamies pie ticības, pakļaujoties Viņam ik dienas uzticībā un paklausībā.

Ja tu nomirtu tieši tagad, vai tu būtu pietiekami labs, lai tiktu glābts? Vai, ja tu būtu nomiris divas nedēļas pēc Jēzus pieņemšanas, tu būtu pietiekami labs, lai tiktu glābts? Vai tu domā, ka pēc sešiem mēnešiem tu būtu pietiekami labs? Ko tava atbilde liecina par tavu vajadzību pēc nevainojamā Kristus taisnības apgēriba, neskatoties uz to, kādu „pilnības” līmeni tu esi sasniedzis? _____

Lūdz ticībā

Izlasi Jēk. 1:5, 6! Ar ko gudrība atšķiras no zināšanām? Kā Jēkabs sasaista gudrību un ticību? _____

Var likties nedaudz dīvaini, ka Jēkabs saka: „Ja kādam no jums trūkst gudrības.” Kurš gan uzskata, ka viņam ir pietiekami gudrības? Piemēram, Salamans, atzīstot savu vajadzību, pazemīgi lūdza „dzirdīgu sirdi, lai .. sa-prastu, kas labs un kas slikts.” (1. Kēn. 3:9) Vēlāk viņš rakstīja: „Gudrības sākums ir bijāt Kungu.” (Sakāmv. 9:10)

Mēs sliecamies domāt par gudrību kā par kaut ko, ko mēs zinām. Kā šie panti tomēr parāda mums patiesās gudrības citu pusi? Jēk. 1:19-21; 2:15, 16; 3:13.

Gan Sakāmvārdos, gan Jēkaba vēstulē gudrība ir raksturota kā kaut kas ļoti praktisks: nevis tas, ko mēs zinām, bet – kā mēs dzīvojam. Piemēram, būt „nasks klausīties, bet lēnīgs runāt” (Jēk. 1:19). Platons ir teicis: „Gudri cilvēki runā tāpēc, ka viņiem ir ko teikt. Muļķi tāpēc, ka viņi gribētu kaut ko pateikt.” Citiem vārdiem, mums var būt visas zināšanas, ko pasaule piedāvā, bet trūkt gudrības.

Protams, tā kā Dievs ir visas patiesas gudrības avots, mēs iegūstam gudrību galvenokārt, klausoties Viņā – lasot Viņa Vārdu un pavadot laiku pārdomās par Kristus dzīvi, „kas mums ir gudrība no Dieva” (1. Kor. 1:30). Mācoties atspoguļot Kristus raksturu savā dzīvē, mēs izdzīvojam patiesību, kāda tā ir Jēzū. Tā ir patiesā gudrība.

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:6! Mums ir jālūdz ticībā, nevis šauboties. Vai tas nav pārāk smagi? Kurš gan reizēm necinās ar šaubām? Kad tas notiek, svarīgi ir lūgt un sākt pārdomāt visus iemeslus, kādi mums ir ticībai: stāsts par Jēzu, pravietojumi Bībelē un mūsu pašu personīgā pieredze. Kā tas var palīdzēt mums tikt galā ar to, ko mūsos šad un tad rada šaubas? _____

TREŠDIENA, 8. OKTOBRIS

Ticības otra puse

Izlasi Jēk. 1:6-8! Ko viņš mums šeit pasaka? _____

Vārds „šaubas” attiecas uz kādu, kas ir iekšēji sadalīts. Tas palīdz mums saprast šaubu saistību ar divkosību. Skaidrs piemērs tam ir pie Kadeš-Barneas. Israēls saskārās ar izvēli: iet uz priekšu ticībā vai sacelties pret Kungu. Pārsteidzoši, ka viņi izvēlējās sacelties un gribēja atgriezties Ēģiptes verdzībā. Kad Dievs iejaucās un paziņoja caur Mozu, ka viņi mirs tuksnesī, pēkšņi ļaudis „ticēja”! Viņi teica: „Mēs iesim uz to vietu, par ko Kungs teica, jo mēs esam grēkojuši!” (4. Moz. 14:40)

„Šķita, ka tie tagad patiesi nožēlo savu ļauno izturēšanos, bet ļaudis vairāk bēdājās par grēcīgā darba sekām, nekā par savu nepateicību un nepaklausību. Redzot, ka Kungs neatkāpjas no sava nodoma, viņos atkal pamodās ietiepība un tie paziņoja, ka neies atpakaļ tuksnesī. Pavēlēdams tiem doties prom no savu ienaidnieku zemes, Dievs pārbaudīja viņu šķietamo padevību, lai pierādītu, ka tā nav patiesa.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši” 391. lpp.)

Izlasi Lūk. 17:5, 6! Ko Jēzus mums šeit saka par ticību? _____

Kad mācekļi lūdza pēc lielākas ticības, Jēzus teica, ka pietiek ar ticību sinepju sēkliņas lielumā. Svarīgi ir tas, vai mūsu ticība ir dzīva un augoša, un tas var notikt tikai tad, ja mēs turpinām vingrināt šo ticību, uzticoties Dievam visās situācijās.

Bet šaubas reizēm stājas ceļā. Pasaule bombardē mūs ar šaubām un skepticismu. Neviens no mums nav imūns. Viss, ko mēs varam darīt, ir izlūgt savu ceļu tai cauri, pieminot Dieva uzticību pagātnē un uzticoties Viņam attiecībā uz mūsu nākotni.

Kādi ir tavi iemesli, kāpēc tu uzticies Dievam un Viņa apsolījumiem un dzīvo ticībā? Pārdomā tos, pakavējies pie tiem, un tava ticība augs! _____

Bagātie un nabagie

Šajā īsajā vēstulē Jēkabs parāda lielas rūpes par trūcīgajiem. Daži pat uzskata to par viņa galveno tēmu. Bet mūsdienu ausīm viņa asā bagātnieku kritika un atbalsts trūcīgajiem šķiet galējs, pat šokējošs. Tomēr vienlaikus Jēkabs nepasaka neko citu kā to, ko teica Jēzus.

Salīdzini Jēk. 1:9-11 ar Lūk. 8:14; salīdzini Jēk. 1:27 ar Mat. 25:37-40; salīdzini Jēk. 2:15, 16 ar Lūk. 10:29-37 un salīdzini Jēk. 5:1-4 ar Lūk. 12:16-21! Kāda ir šeit izteiktā vēsts? Kādus brīdinājumus un pamācības mēs varam paņemt no tā, kas šeit tik skaidri izteikts? _____

Jēkabs, protams, neaizslēdz durvis uz Debesu valstību visiem bagātajiem cilvēkiem. Bet, līdzīgi Jēzum, viņš atzīst mērķīgās kārdināšanas, kas nāk līdz ar bagātību. Vienalga, vai bagāti vai nabagi, mums ir jāpievērš savas acis īstajam atalgojumam. Problēma ar naudu ir tāda, ka tā piekrāpj mūs, pievēršot īslaicīgajam, nevis mūžīgajam (2. Kor. 4:18).

Nav šaubu, ka bagātības, augstākās izglītības vai sociālās ietekmes iegūšanai ir nosliece atdalīt šos cilvēkus no „mazāk veiksmīgajiem”. Bet agrīnā draudze turēja abas šķiras kopā, apgriežot otrādi pasaulīgās vērtības. Tas, kurš ieņem zemāko vietu, pazemības lomu, ir tas, kas var gaviļēt no sajūsmas.

„Kamēr Dieva pasaulē ir izsalkušie, kas ir jāpabaro, kailie, kas ir jāapgērbj, dvēseles, kas iet bojā glābšanas maizes un ūdens trūkuma dēļ, ikviena nevajadzīga izdabāšana, ikviens uzkrātais kapitāls ir jānodod trūcīgo un kailo labā.” (E. Vaita „Welfare Ministry” 269. lpp.)

Kā ir ar tevi? Nav svarīgi, vai esi bagāts vai trūcīgs. Svarīgi ir tas, kā tu attiecies pret naudu. Kas naudā ir tāds, kas to padara tik bīstamu mūsu dvēselēm? _____

PIEKTDIENA, 10. OKTOBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļa "Kalna svētruna" 298.-314. lpp.

"Dievs gribētu, lai viņa kalpi iepazīst paši savas sirdis. Lai viņiem pasniegtu patiesas zināšanas par viņu stāvokli, Viņš ļauj ciešanu ugunij viņiem uzbrukt, lai viņi tiktu šķīstīti. Dzīves pārbaudījumi ir Dieva darbarīki, lai atņemtu nešķīstību, vārgumu un raupjumu no mūsu raksturiem un sagatavotu tos šķīsto debesu eņģeļu sabiedrībai. Un tad, kad ejam cauri pārbaudījumiem, kad pārbaudījumu uguns iedegas pār mums, vai mēs nepievērsīsim savas acis tam, kas ir neredzams, mūžīgajam mantojumam, nemirstīgajai dzīvei, daudz pārākajai un mūžīgajai godībai? Un, to darot, uguns mūs neaprīs, bet tikai atņems sārgņus un mēs iznāksim laukā septiņas reizes šķīstāki, saņēmuši dievišķo zīmogu." (E. Vaita „Advetist Review and Sabbath Herald” 1894. gada 10. aprīlis.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kuri Bībeles tēli tev dod vislielāko iedrošinājumu ciešanu brīdī? Vai tu esi iemācījies atrast prieku pārbaudījumos? Ja jā, līdzdali Bībeles izpētes grupā, kas ir palīdzējis to darīt. Vienlaikus, ja tu neesi spējis priecāties ciešanās, arī to līdzdali grupā (ja jūties drošs to darīt).

2. Pārdomā vairāk uzskatu, ka patiesa gudrība nav tik daudz zināšanas, bet gan tas, ko mēs darām, ticot Kristum. Vienlaikus, kāpēc tas nenozīmē, ka zināšanas nav svarīgas? Kā nepareizas doktrīnas var, piemēram, būt kaitīgas cilvēka staigāšanā ar Kungu?

3. Kādam jaunam vīrietim bija draugs, kas piedzīvoja smagus pārbaudījumus. Lai gan jaunajam cilvēkam bija sāpīgi noskatīties pārbaudījumos, viņš ievēroja, ka viņa draugs pieauga žēlastībā. Kad pārbaudījumi beidzās, viņa draugs patiešām bija izmainījies – un uz labo pusi! Ko tu esi iemācījies no saviem pārbaudījumiem, kas tev garīgā ziņā ir nākuši par labu? Padomā, vai tu būtu varējis to iemācīties kādā citādā veidā?

4. Ko tu varētu teikt par kādu, kas šķiet nopietns ticībā un tomēr atzīst, ka reizēm viņu uzvar šaubas? Kā tu varētu palīdzēt?